

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobkyně: **M. P.**

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Petrem Kovaříkem

sídlem Pod Čertovou skalou 848/8, Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2021, č. j. 068230/2020/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrokovou část rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 15. 4. 2020, č. j. OŘP-DP/1091/19-17/PJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatelka vozidla tov. zn. Peugeot, registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistila, aby při užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič vozidla nerespektoval dne 15. 2. 2019 v 9:33 h v ulici Š. v Kladně vodorovnou dopravní značku V13 *Šikmé rovnoběžné čáry*, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Změna výrokové části prvostupňového rozhodnutí provedená žalovaným spočívala jednak v upřesnění popisu skutku, kterého se měl blíže nezjištěný řidič dopustit, jednak v doplnění odkazu na sankční ustanovení zákona o silničním provozu. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

1. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
2. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
3. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že souhlas s tímto postupem vyjádřil *implicitě*. Žalobkyně takovýto souhlas k výzvě soudu vyjádřila výslovně.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Dne 5. 3. 2019 oznámila Městská policie Kladno správnímu orgánu I. stupně, že se neznámý pachatel dne 15. 2. 2019 v 9:33 h v ulici Š. v Kladně dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jako řidič osobního vozidla tov. zn. Peugeot, registrační značky X, nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13 *Šikmé rovnoběžné čáry*, čímž porušil § 4 písm. c) téhož zákona. Přílohou tohoto oznámení jsou dvě fotografie s uvedením data a času. Je na nich zachyceno shora identifikované osobní vozidlo zaparkované na pozemní komunikaci v místě, kde byla vodorovná dopravní značka V13 vyznačena.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 4. 2019 byla žalobkyni doručena výzva k zaplacení určené částky, respektive alternativně ke sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla, a to na základě zjištění Městské policie Kladno shora uvedeného. Dle správního orgánu I. stupně tak žalobkyně jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.
6. Dne 1. 4. 2019 učinila žalobkyně vůči správnímu orgánu I. stupně podání, v němž uvedla, že vozidlo měl v inkriminovaný čas vypůjčeno pan T. K., narozený dne X, bytem X.
7. Dne 8. 4. 2019 byl pan K. správním orgánem I. stupně ve věci podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu předvolán k podání

vysvětlení. Na předvolání reagoval pan K. téhož dne podáním, v němž uvedl: „*Na základě § 60 odst. 1 zákona 200/1990 odpírám podat vysvětlení v této věci.*“ Současně pan K. s omluvou uvedl, že se dne 13. 5. 2019 k podání vysvětlení nedostaví, neboť by to bylo z důvodu odepření výpovědi bezpředmětné.

8. Dne 21. 10. 2019 vydal správní orgán I. stupně ve věci podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu usnesení č. j. ORP-DP/1091/19-6/PJ, kterým věc odložil.
9. Příkazem ze dne 13. 1. 2020, č. j. ORP-DP/1091/19-7/PJ, byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla jí uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně téhož dne odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. Správní orgán I. stupně posléze pokračoval v řízení.
10. Dne 17. 2. 2020 byla žalobkyně správním orgánem I. stupně předvolána k ústnímu jednání. V písemném vyjádření ze dne 25. 2. 2020 žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že totožnost řidiče uvedla v podání ze dne 1. 4. 2019 a že správní orgán I. stupně, měl-li jakékoliv pochybnosti o řidiči vozidla, měl žalobkyni vyzvat k doplnění jejího tvrzení. Svoji nečinností správní orgán I. stupně dle žalobkyně porušil zákon. Ke svému vyjádření žalobkyně přiložila rovněž vyjádření pana K., nadepsané jako „Přiznání“, v němž pisatel uvedl, že přiznává, že dne 15. 2. 2019 řídil a zaparkoval inkriminované vozidlo v Kladně v ulici Š. a nerespektoval přitom vodorovnou dopravní značku V13. Současně dodal, že toto přiznání činí pod nátlakem správního orgánu I. stupně na osobu blízkou, tj. žalobkyni, která je matkou syna pana K. Žalobkyni je dle pana K. správním orgánem I. stupně vyhrožováno a je označována za obviněnou, ačkoliv se ničeho nedopustila. Pan K. vyslovil názor, že nátlakem na blízké osoby si přiznání vynucovaly v totalitních dobách bezpečnostní složky státu (Gestapo, STB), a vyjádřil naději, že se správní orgán I. stupně nad svým postupem zamyslí.
11. Dne 16. 3. 2020 proběhlo ve věci bez účasti žalobkyně ústní jednání, v rámci kterého proběhlo dokazování shromážděnými podklady.
12. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně opětovně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 15. 4. 2020 odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný změnil tak, že doplnil skutkovou větu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, která po doplnění žalovaným obsahuje informaci, že blíže nezjištěný řidič nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13, „*neboť na takto označenou pozemní komunikaci vozidlem vjel a poté na ní zůstal stát.*“ Současně žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí mění ve výrokové části tak, že k odkazu na ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu doplňuje text „*s odkazem na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb.*“ Žalobkyní uplatněné odvolací námitky však žalovaný shledal nedůvodnými, a protože nezjistil, že by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah podání účastníků

14. V žalobě žalobkyně uvádí, že v návaznosti na poučení, které se jí dostalo ve výzvě ze dne 1. 4. 2019, sdělila správnímu orgánu I. stupně osobu řidiče, který v inkriminovaném čase

vozidlo provozované žalobkyní řídil. Tento řidič byl posléze správním orgánem I. stupně předvolán k podání vysvětlení, avšak na předvolání reagoval odpovědí, že na základě § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „starý zákon o přestupcích“), podání vysvětlení odepírá. Žalobkyně má však za to, že správní orgán I. stupně měl na podání vysvětlení tímto řidičem trvat a nespokojit se s jeho odpovědí o odepření výpovědi, neboť starý zákon o přestupcích, na který řidič K. odkázal, byl tou dobou již neúčinný. Ze strany tohoto řidiče tak jde o neplatné a neúčinné právní jednání. Žalobkyně má proto za to, že správní orgán I. stupně byl nedostatečně činný. Namísto toho, aby aktivně zjistil osobu řidiče, který vozidlo řídil a jehož totožnost byla správnímu orgánu I. stupně sdělena, pouze vyčkal uplynutí lhůty 60 dnů, aby mohl konstatovat, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a věc tak mohl bezpracně odložit. Žalobkyně se dále domnívá, že svoji zákonnou povinnost splnila, a tvrdí, že jí nemůže jít k tíži nečinnost správních orgánů. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, považuje žalobkyně za lichý, neboť se týká odepření podání vysvětlení provozovatelem vozidla, nikoliv řidičem. Žalobkyně navíc nečinila žádné obstrukce a neprodleně osobu řidiče vozidla správnímu orgánu I. stupně sdělila. Se závěrem žalovaného, že byl správní orgán I. stupně při zjišťování osoby řidiče dostatečně činný, se žalobkyně neztotožňuje. Tvrzení žalovaného, že dle § 137 odst. 4 správního řádu není možné použít podání vysvětlení žalobkyní v řízení o přestupku jako jediný důkaz, považuje žalobkyně za alibistické, neboť správní orgány mohly vyvinout snahu zajistit i další důkazy o osobě řidiče, např. kamerový záznam. Vedle toho žalobkyně namítá, že součástí správního spisu není usnesení o odložení věci týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jak předpokládá § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle žalobkyně zůstává otázkou, zda takovéto usnesení bylo vůbec vydáno.

15. Žalobkyně dále uvádí, že správní orgány jsou povinny vždy, když rozhodují, zda je určité jednání přestupkem, či nikoliv, zkoumat také otázku, zda došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. Žalobkyně má přitom za to, že správní orgány nedostatečně prokázaly, že jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že vozidlo žalobkyně stálo v nepřehledné zatáčce, a tudíž že se nejednalo o zanedbatelné ohrožení zájmu chráněného zákonem. Toto tvrzení má však žalobkyně za účelové, neboť se nejedná o nepřehlednou zatáčku, nýbrž o přehlednou a širokou křižovatku, na kterou navazují dvě slepé ulice. K tomu žalobkyně odkazuje na internetový mapový portál www.mapy.cz a k důkazu soudu navrhuje provedení místního šetření v ulici Š. v Kladně. Nadto žalobkyně dále tvrdí, že v ulici Š. je způsob parkování na vodorovné dopravní značce V13 pro řidiče běžný, neboť ulice se nachází na sídlišti, kde není dostatečný počet parkovacích míst pro jeho obyvatele. Žalobkyně má za to, že jednání řidiče nebylo společensky škodlivé, a nebyl tak naplněn materiální znak přestupku. Dále žalobkyně namítá, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi argumenty žalobkyně, zejména s tvrzením, že jednáním řidiče nebyl naplněn ani formální znak přestupku. Žalovaný neuvedl, k jakému porušení zákona či právního předpisu mělo údajným nerespektováním vodorovné značky dojít, respektive o jaký konkrétní přestupek se mělo jednat. Žalovaný neprokázal, že jednáním žalobkyně došlo k porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupky, neboť žádné znaky přestupku podle zákona nedefinoval. To samo o sobě zakládá absenci formálního znaku přestupku a nepřezkoumatelnost

napadeného rozhodnutí. Žalobkyně též namítá, že správní spis obsahuje pouze nekvalitní fotografie, které spáchání přestupku řidičem vozidla rovněž nedostatečně prokazují.

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyní označený řidič vozidla odmítl vypovídat, a proto nezbylo než pokračovat v řízení se žalobkyní jako provozovatelem vozidla. Dle judikatury není ani písemné přiznání řidiče důkazem. Podání údajného řidiče ze dne 25. 2. 2020 tedy nepředstavuje důkaz o tom, že se přestupku dopustil právě on. Údajný řidič se navíc k tomu, že vozidlo řídil on, přiznal až poté, co byla věc odložena.
17. K námitce žalobkyně směřující k neprokázání materiálního a formálního znaku přestupku žalovaný uvádí, že z fotografie, která je součástí správního spisu, nesporně vyplývá, že vozidlo vytvářelo překážku v provozu na pozemní komunikaci ve smyslu § 2 písm. ee) zákona o silničním provozu. Dále žalovaný připomíná § 76 odst. 7 zákona o silničním provozu, podle kterého platí, že je-li užito vodorovné dopravní značky "Přechod pro chodce", "Přejezd pro cyklisty", "Zastávka autobusu nebo trolejbusu", "Zákaz stání", "Zákaz zastavení" nebo "Šikmé rovnoběžné čáry", je tato vodorovná dopravní značka v místě užití nadřazena svislé dopravní značce "Parkoviště" nebo svislé dopravní značce "Zóna s dopravním omezením" se symbolem upravujícím zastavení, stání nebo parkoviště. Význam vodorovných dopravních značek je uveden v příloze č. 8 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Dopravní značka V13 vyznačuje plochu, na níž je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat. Je nesporné, že význam tohoto vodorovného dopravního značení je nadřazen jiným dopravním značkám, a je mu tedy přikládána vyšší veřejná ochrana než ostatnímu dopravnímu značení. Porušení zákazu vjíždění na „Šikmé vodorovné čáry“ je tedy společensky škodlivější než porušení zónové značky. S touto námitkou, již žalobkyně vznesla v odvolání proti prvostupňovému odvolání, se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně svá žalobní tvrzení zopakovala, a to bez jakéhokoliv argumentačního posunu.

Posouzení žalobních bodů

19. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
20. Dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.“
21. Dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“
22. Ze žalobní argumentace vyplývá názor žalobkyně, že jednání, kterého se měl správními orgány blíže nezjištěný řidič dne 15. 2. 2019 v ulici Š. v Kladně dopustit, znaky přestupku podle zákona o silničním provozu nevykazovalo. Dle žalobkyně inkriminovaný skutek – správními orgány posouzený jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním

provozu – nebyl společensky škodlivý, a nadto nebylo spolehlivě prokázáno ani to, že by v daném případě byla naplněna formální stránka přestupku. Vedle toho má žalobkyně za to, že správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu shora citovaného § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Tyto žalobní body soud vypořádává níže v pořadí, v jakém je žalobkyně prezentovala v žalobě.

Zjišťování pachatele přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu

23. Žalobkyně má tedy za to, že její odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla byla vyvozena předčasně, neboť pan K. sice na výzvu k podání vysvětlení reagoval odmítavě, avšak odkázal na tehdy již neplatný a neúčinný starý zákon o přestupcích. Jednalo se tedy o „*neplatné a neúčinné odepření podání vysvětlení*“.
24. Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Výkladem pojmu „*nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“ obsaženého v § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval, své závěry přitom výstižně shrnul např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, který připomněl rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí: „*Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně **označí osobu, která odepře podání vysvětlení** z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích (Nejvyšší správní soud mnil zjevně zákon o silničním provozu – pozn. soudu) naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (s účinností od 1. 7. 2017 přestupek provozovatele vozidla – pozn. soudu).“ (zvýraznil soud)*
25. Argumentuje-li žalobkyně, že odkaz na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu je lichý, neboť se týká odepření podání vysvětlení provozovatelem vozidla, nikoliv řidičem, uvádí soud, že toto tvrzení není pravdivé, neboť v odkazovaném případě šlo o situaci podobnou nyní posuzované. V daném případě stěžovatelka (provozovatelka vozidla) označila za řidiče vozidla osobu, jíž se nedařilo doručovat. Kasační soud souhlasil s krajským soudem, že označila-li stěžovatelka za řidiče jejího vozidla v době spáchání přestupku takovou osobu, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku.
26. Rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21 (vzpomínaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 8 As 110/2015 - 46), v němž byl rovněž řešen „parkovací delikt“ dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a následná objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]okud Ing. J. K. (provozovatelem vozidla označený řidič – pozn. soudu) ovšem odmítl s poukazem na § 60

odst. 1 zákona o přestupcích, podat vysvětlení, podle názoru Nejvyššího správního soudu tím zmařil možnost identifikace osoby řidiče, a to pokud by i teoreticky na základě jiných podkladů mohlo dojít k pozdější konfrontaci skutkových zjištění. Ve shodě se zjištěním krajského soudu taktéž i Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný správní orgán dostatečně učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích pro porušení povinnosti řidiče uvedené v § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.“

27. V nyní projednávané věci údajný řidič vozidla pan K. rovněž podání vysvětlení odmítl s poukazem na § 60 odst. 1 starého zákona o přestupcích. Dle názoru žalobkyně však správní orgány v tomto případě měly pokračovat ve zjišťování pachatele přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to právě z důvodu odkazu pana K. na obsoletní právní úpravu. Odložení této věci po uplynutí 60denní lhůty [srov. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky], aniž by správní orgány podnikly další kroky ke zjištění totožnosti řidiče, tak žalobkyně považuje za nezákonné. S těmito úvahami se však soud neztotožňuje.
28. Třebaže žalobkyní označený řidič ve svém podání ze dne 8. 4. 2019 odmítl podat vysvětlení s poukazem na ustanovení tehdy již neplatného právního předpisu, nic to nemění na obsahu samotného sdělení. Pan K. v tomto podání uvedl „*odpírám podat vysvětlení v této věci*“ a dodal, že se k podání vysvětlení nedostaví. Uvedl sice, že tak činí dle § 60 odst. 1 starého zákona o přestupcích, ale protože tento zákon tou dobou již pozbyl účinnosti, jednalo se co do obsahu tohoto sdělení *de facto* o odepření podání vysvětlení dle § 137 odst. 1 správního řádu. Bylo by zjevně absurdní požadovat po správních orgánech, aby označeného řidiče kontaktovaly opětovně a zjišťovaly od něj, zda jeho odmítnutí trvá i za situace, kdy starý zákon o přestupcích již není součástí právního řádu, či zda s ohledem na vývoj v právní úpravě nehodlá svůj postoj přehodnotit. Podání se posuzují podle jejich obsahu a zjevné vůle podatele, přičemž vůli odepřít výpověď pan K. projevil zcela nepochybně. Soud je názoru, že se ze strany označeného řidiče, jakož i žalobkyně (jež jsou zjevně osoby spřízněné) jedná o pouhý pokus o obstrukci, jež má za cíl zánik odpovědnosti za přestupek. Takovéto jednání však nemůže před správním soudem požívat ochrany.
29. Soud je s ohledem na shora uvedené a s přihlédnutím k citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, jejíž závěry na nyní projednávanou věc plně dopadají, názoru, že správní orgány dostaly své povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění osoby, která se měla v ranních hodinách dne 15. 2. 2019 v ulici Š. v Kladně dopustit porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a která tak měla naplnit skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyní označený řidič pan K. odmítl k výzvě správního orgánu I. stupně podat vysvětlení, nepochybil správní orgán I. stupně, pokud ve lhůtě 60 dnů od přijetí oznámení od Městské policie Kladno tuto věc odložil a zahájil řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla. Uvádí-li přitom žalobkyně, že součástí správního spisu není usnesení o odložení věci týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a že je otázkou, zda takovéto usnesení bylo vůbec vydáno, odpovídá soud, že takováto námitka nemá oporu v realitě, neboť usnesení, jímž správní orgán I. stupně „*odložil přestupkovou věc dle ust. 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. oznámenou MP Kladno pod č. j. MP-OP/555/19-1*“ je zažurnalizováno ve správním spisu správního orgánu I. stupně pod číslem listu 14.

30. Soud se ztotožňuje rovněž s tvrzením žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že podání, které žalobkyně učinila v reakci na výzvu k uhrazení určené částky, respektive alternativně ke sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla, představovalo záznam o podání vysvětlení, které dle § 137 odst. 4 správního řádu nemůže sloužit jako důkaz. Argumentuje-li žalobkyně, že je takovéto tvrzení žalovaného alibistické a že správní orgány měly vyvinout snahu zajistit i další důkazy o osobě řidiče, např. kamerový záznam, uvádí soud, že takovýto požadavek by byl proti smyslu přestupku provozovatele vozidla, jak bylo ostatně uvedeno již výše. Vyžadovat po správních orgánech, aby obstaraly kamerové záznamy a zjišťovaly, kdo vozidlo na inkriminovaném místě v rozporu s právními předpisy zaparkoval, by již představovalo nepřiměřený požadavek na „rozšířené kroky směřující k určení totožnosti přestupce“ (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015 - 46). Žalobní bod jako celek je nedůvodný.

Naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu

31. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku.
32. Žalobkyně v žalobě rozporuje naplnění jak formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tak naplnění znaků materiálních. Pokud by u inkriminovaného skutku formální znaky přestupku uvedené v zákoně skutečně absentovaly, pak by samozřejmě zcela postrádalo smysl zabývat se otázkou společenské škodlivosti takového skutku. Soud se proto níže zabývá nejprve námitkou vztahující se k údajné absenci formální stránky přestupku.
33. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“
34. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu „[p]ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“
35. Dle bodu 7 přílohy č. 8 prováděcí vyhlášky vyznačuje značka V13 Šikmé rovnoběžné čáry „plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.“
36. Uvádí-li žalobkyně, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečným způsobem vypořádal s tvrzením žalobkyně, že jednáním nezjištěného řidiče nebyl naplněn formální znak přestupku a že žalovaný neuvedl, k jakému porušení mělo vlastně nerespektováním vodorovné dopravní značky dojít a o jaký přestupek se mělo jednat, jedná se o námitky, s nimiž se soud neztotožňuje. Jak soud uvedl již výše pod bodem 14 tohoto rozsudku, žalovaný skutkovou větu obsaženou ve výroku prvostupňového

rozhodnutí pozměnil tak, že z ní po doplnění žalovaným plyne, že blíže nezjištěný řidič žalobkyni provozovaného vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13, neboť na takto označenou pozemní komunikaci vozidlem vjel a poté na ní zůstal stát, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Dle názoru soudu se jedná o zcela srozumitelnou a správnou kvalifikaci přestupkového jednání. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaný ztotožnil s důvody prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty před vydáním prvostupňového rozhodnutí uplatněnými žalobkyní. K tomu žalovaný dodal, že z pořízené fotodokumentace je protiprávní jednání řidiče vozidla bez pochybností prokázáno, neboť je na nich zachyceno „*místo stání předmětného vozidla i porušení vodorovné dopravní značky, přitom je zcela zřejmé, kdy i kým byla poskytnutá fotodokumentace pořízena.*“ Namítá-li přitom žalobkyně, že pořízené fotografie jsou nekvalitní a že nedostatečně prokazují spáchání přestupku, je soud názoru zcela opačného. Na dvou fotografiích, které tvoří přílohu oznámení o podezření ze spáchání přestupku a které jsou jako takové součástí správního spisu správního orgánu I. stupně (srov. číslo listu 2 správního spisu), je zřetelným způsobem zachyceno osobní vozidlo modré barvy, tovární značky Peugeot, typ 307 SW, registrační značky X. Na jedné fotografii je vozidlo zachyceno z přední strany, na druhé fotografii ze zadní. Je přitom zřejmé, že vozidlo bylo v inkriminovaný čas (dle údajů na fotografiích v 9:40 h dne 15. 2. 2019) zaparkováno v bezprostřední blízkosti křižovatky v místě, kde byla na pozemní komunikaci vyšrafována zákazová vodorovná dopravní značka V13.

37. Uvádí-li žalobkyně, že žalovaný neprokázal, že jednáním žalobkyně došlo k porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupky, neboť žádné znaky přestupku podle zákona nedefinoval, odpovídá soud, že správní orgány netvrdily, že k tomuto porušení došlo jednáním žalobkyně, nýbrž jednáním řidiče, jehož identita nebyla správními orgány zjištěna. Tento řidič přitom – jak z podkladů napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne – svým jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nerespektováním vodorovné dopravní značky V13, na níž zaparkoval žalobkyni provozované vozidlo, porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Soud se proto neztotožňuje s tvrzením žalobkyně o absenci formálního znaku přestupku ani s tvrzením, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
38. Žalobkyně má dále za to, že se řidič vozidla přestupku nemohl dopustit také z toho důvodu, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé. Dle jejího názoru totiž vozidlo stálo v přehledné a široké křižovatce, nikoliv v nepřehledné zatáčce, jak účelově uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.
39. Již výše soud citoval § 5 zákona o odpovědnosti, ze kterého plyne, že pro odpovědnost za spáchání přestupku je vždy nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním

provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.

40. Přestupek, kterého se měl neznámý řidič dopustit a který spočíval v zaparkování osobního vozidla v blízkosti křižovatky na vodorovné dopravní značce V13, byl typickým tzv. ohrožovacím přestupkem. A právě materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn *ipso facto* naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomuto např. blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, v němž se uvádí: „*Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.*“ Obdobně k tomu uvádí též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, že „*[v] obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.*“ K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti. Dle žalobkyně takové okolnosti v daném případě existovaly. Tento názor však soud nesdílí.
41. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že případ nyní posuzovaný je právě oním případem běžně se vyskytujícím, kdy jednání naplňující formální znaky přestupku zároveň naplňuje i znaky materiální. Tedy jinými slovy, k okolnostem jednání nezjištěného řidiče se žádné významné okolnosti, které by vyloučily, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nepřidružily. Třebaže z fotografií pořízených Městskou policií Kladno přesvědčivě nevyplývá, že vozidlo bylo zaparkováno v „nepřehledné zatáčce“, jak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale dost možná naopak v zatáčce poměrně přehledné, nic to nemění na nebezpečnosti situace, kterou neznámý řidič umístěním vozidla na inkriminované místo na pozemní komunikaci vytvořil, neboť ostatním účastníkům silničního provozu přijíždějícím k dané křižovatce výrazně omezil výhled do této křižovatky. Tedy tím, že nezjištěný řidič vozidlo ponechal v bezprostřední blízkosti křižovatky, učinil svým jednáním jinak poměrně přehlednou zatáčku o poznání nepřehlednější (což je situace, která zvyšuje míru nebezpečnosti provozu nejen pro jeho ostatní účastníky, ale rovněž i chodce, zejména pak děti, jejichž výskyt lze na sídlišti ve zvýšené míře očekávat). Protože je takovýto závěr možné spolehlivě učinit toliko na základě fotografií, které jsou založeny ve správním spisu, bylo by zjevně nadbytečné, aby soud prováděl jakékoliv místní šetření, které žalobkyně v žalobě navrhla k důkazu.
42. Soud tedy dospěl k závěru, že jednání, kterého se dopustil blíže nezjištěný řidič dne 15. 2. 2019 v Kladně v ulici Š., vykazovalo jak formální, tak materiální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, na čemž nic nemůže změnit ani

argument žalobkyně, že tento způsob parkování je v ulici Š. běžný, neboť na sídlišti není dostatečný počet parkovacích míst pro jeho obyvatele. Třebaže soud tomuto problému, který je v posledních letech aktuální nejen na kladenském sídlišti Kročehlavy, ale rovněž v mnoha dalších českých městech, rozumí, nelze jej řešit tak, že účastníci silničního provozu budou zcela rezignovat na pravidla stanovená místní úpravou. Žalobní bod je tedy nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce